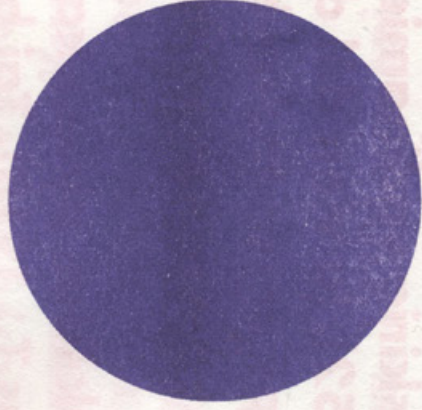
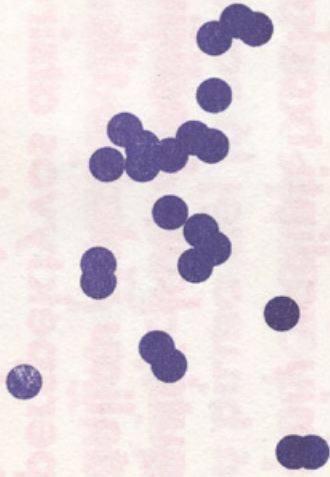

Gegute

Diurnalis
experimentum

1 / 200

2023

Apie Cuculus canorus

Nors daug kas gegutes (*Cuculus canorus*) priskiria vadinamiesiems tvarkos paukščiams (Genys, 1910; Šarka, 1952), jų vien dėl dailumo (Genys, 1912; Šarka, 1950) ir dieviškų nenuspėjamos trukmės giesmių vadinti tvarkos paukščiais negalima.

Gegutės, kaip Medičių šeimos globojami paukščiai, pirmą kartą iš Florencijos toliau išskrido tik 1715 metais (Ivanauskas T., 1918). Tai beveik sutapo su perspektyvos atsiradimu aliejinėje tapyboje, taip pat su atnaujintomis žiniomis apie betoną. Ir nors metalinių spausdinimo presų išradimas spartino idėjų sklaidą Europoje XV amžiuje, gegučių – kaip tikrųjų renesanso paukščių – kiaušinio formos pėdsakus skirtinguose

lizduose aptikti galima tik maždaug XVI amžiuje. Neatsitiktinai gegutės skrido per visas menų epochas iki šių dienų, gal tik ilgiau stabtelėdamos rokoko stiliuje ir trumpą savaitę Anapus atlanto.

Gegučių, lengviau užmatomų folklоре, o ne realybėje, vienareikšmiškai priskirti chaoso paukščiams irgi negalima (Garnys, 1915; Kuosa, 1950). Visų pirma dėl jų sandaros, antra – jos tikrai neblogai skrenda. Trečia, dėl to, kad gegutės yra nepaprastai raibos ir raibumas yra išplitęs ne tik ant jų pilvų, bet ir matinio veidrodžio principu persikėlęs ir ant sparnų.

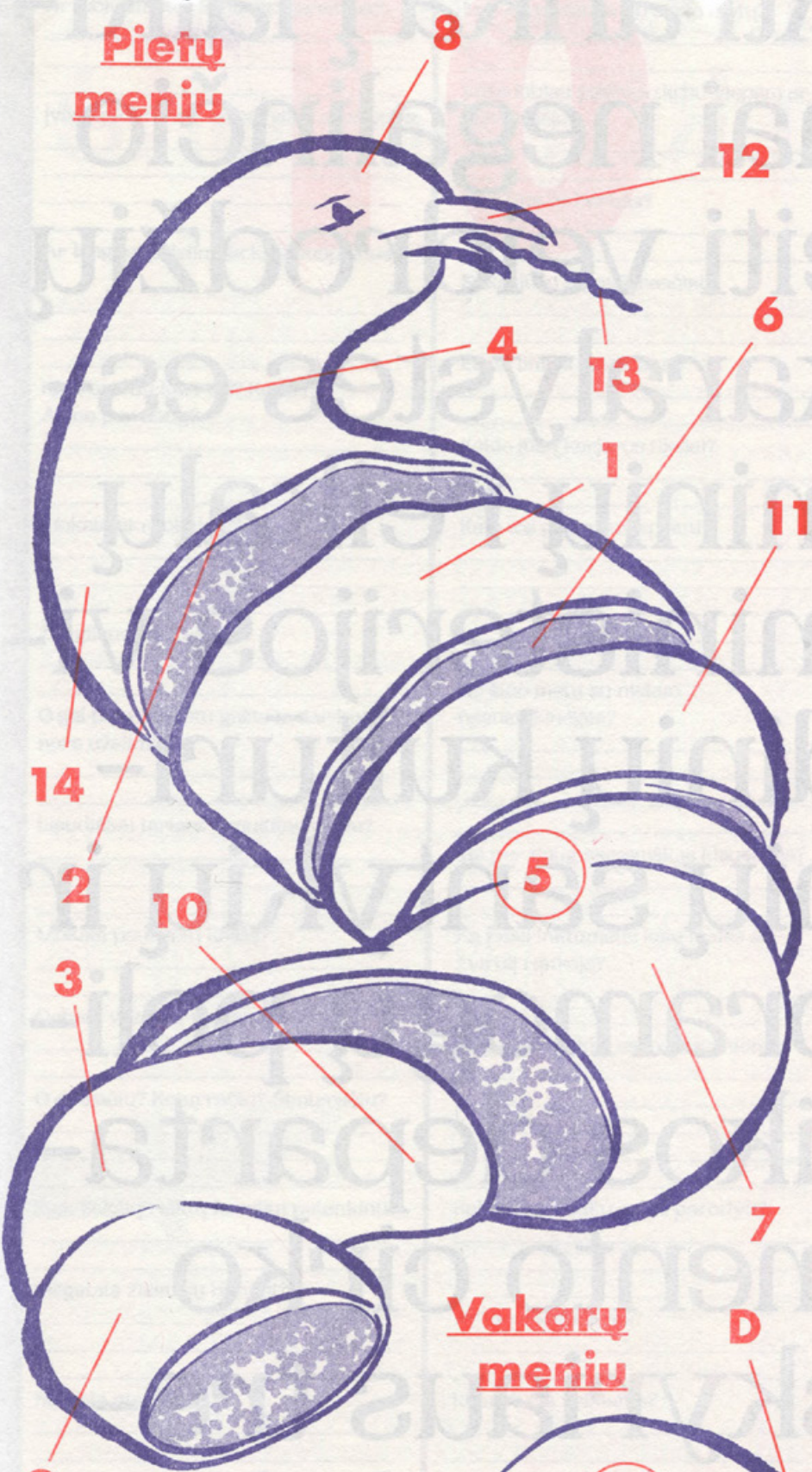
Viena iš didžiausių mįslių (Kukutis ir Blezdinga, 1710) yra tai, kad Cuculus canorus apskritai buvo identifikuota T. Ivanausko 1930 m. vykdytos ekspedicijos aplink pusę žemės rutulio metu. Taigi, pusiau atsitiktinai (Žąsis, 1933).

Stambesnės gegutės maždaug tarpukaryje palengva gūžėsi į folklorą ir beveik tilpo į didžiųjų poetų giesmes (Kaip paukštis budrus, taip iš anksto beskrysta/ Žmogaus apgaulingi sapnai;/ Bet gėlės kely greit nuo saulės pavysta/ Ir lieka vieni stagarai!.. Maironis).

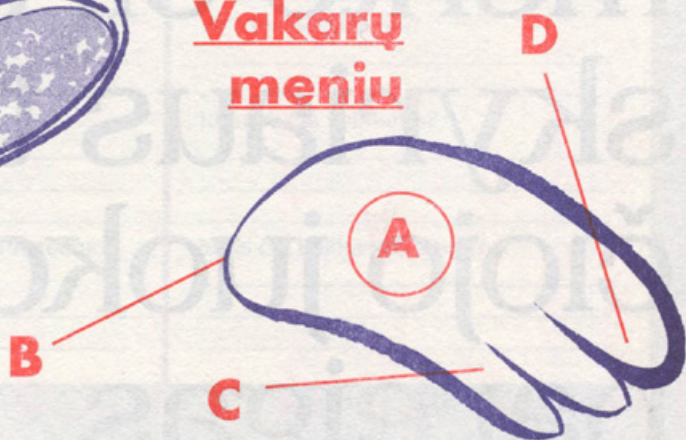
Cuculus Canorus pradėjo dalintis į porūšius, ir maždaug nuo praėjusių metų imtos visuotinai skirstyti į Cuculus Canorus Canorus, bei Cuculus Canorus Subtelephonus. Faktą, kad gegutės pradėtos sieti su laiku ir fraze - „Tuoj, įsimiesiu porą dešrelių skrandin, ir varom“ - galima interpretuoti įvairiai. Gegutės nėra tokios griežtai antiliteratūriškos kaip griežlės, super balto-sios gulbės ar dirbtinis intelektas.

Gegutės su dailiaisiais menais siejasi natūraliai, kaip ir su spausdinimo muzika.

Pietų
menu

Vakarų
menu

Atranka į laiki-
nai negalinčio
eiti veidroodžių
karalystės es-
minių reikalų
ministerijos vi-
dinių kultūri-
nių santykių ir
pramogų poli-
tikos departa-
mento cirko
skyriaus tre-
čiojo juokdario
pareigas

Ar juoktumėtes iš nuogo karaliaus?

[vardinkite tris svarbiausias savo ydas:

Ar lengvai prisimate kitų nuopelnus?

Kiek bus du kart du? Keturi?
Ar ne per daug?

Mokate akrobatikos?

Žongliruojate kardais?

O gal tuo pat metu galite ir dar kuo nors užsiimti?

Liudiškai tariant – multitaskinate?

Mokate paukščių kalbą?

Gebate važiuoti vienaračiu?

O dviračiu? Keturračiu? Šimtaračiu?

Kiek kekšių reiktų karaliui patenkinti?

Mėgstate žaisti su ugnimi?

?ialubta etakenš

Kodėl buvote atleistas iš ankstesnio darbo?

Kur save matote po šimto metų?

Jums labiau patinka dirbti vienam ar komandoje?

Skaičius ar herbas?

Kokie jūsų algos lūkesčiai?

Esate linkęs į svaigalus?

Kokie jūsų karjeros tikslai?

Kaip toli galite nuspjauti?

Ar šiuo metu su niekuo nesusitikinėjate?

Tai per daug asmenišką klausimą?

Ką pasirinktumėte: katę maiše ar žvirblį rankoje?

Argumentuokite savo pasirinkimą

Kokių dar triukų galite parodyti?

Ar tikite stebuklais?

Ką mes čia veikiamo?

Jums čia kažkas juokinga?

žioji 2 tų kelio

Pradžioje metų buvo sniegas, vėliau atlydys.

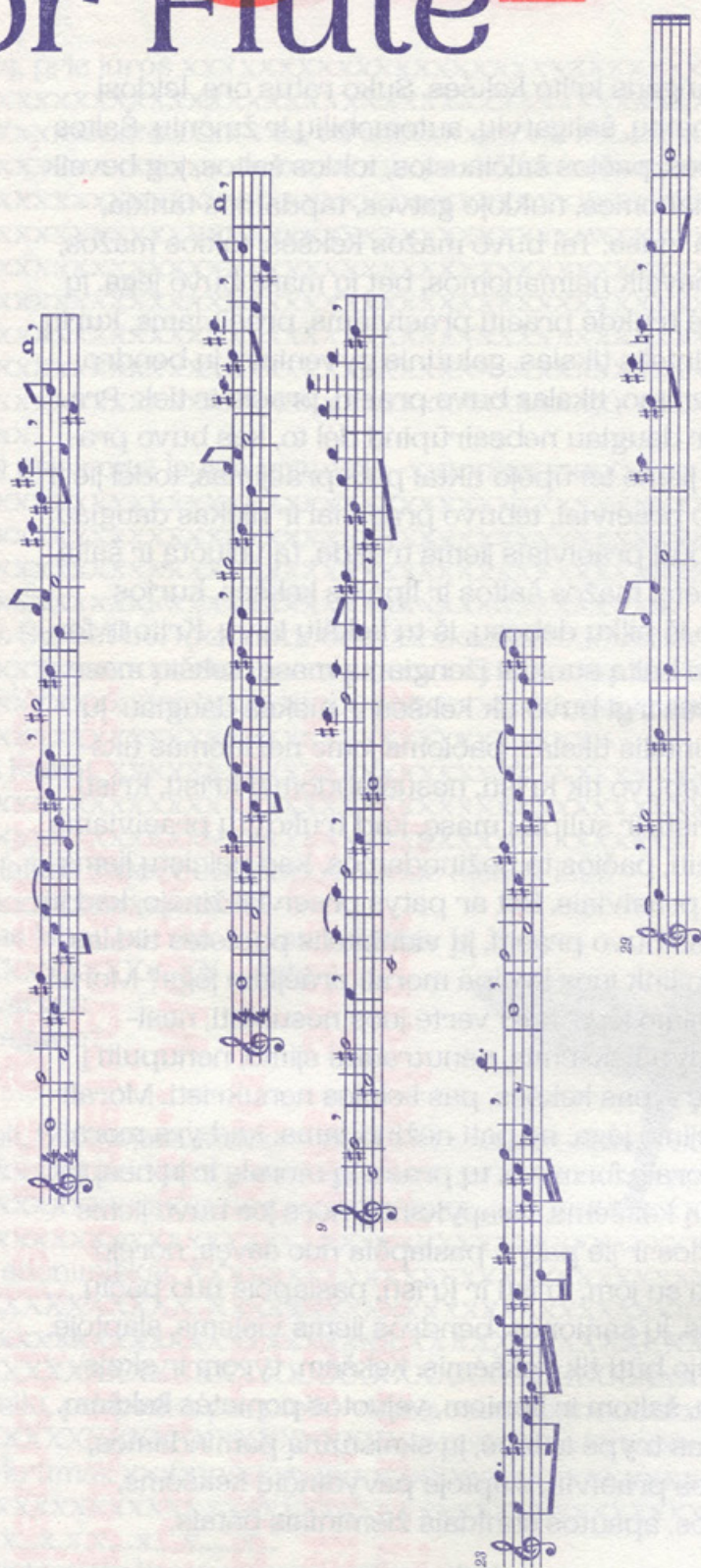

Žiema 03

Iš dangaus krito kekšės. Suko ratus ore, leidosi ant namų, šaligatvių, automobilių ir žmonių. Šaltos kekšės, pačios šalčiausios, tokios šaltos, jog beveik neįmanomos, nuklojo gatves, tapdamos tankia, balta mase. Tai buvo mažos kekšės, tokios mažos, jog beveik neįmanomos, bet jų masė buvo jėga. Jų masė trukdė praeiti praeiviams, praeiviams, kurių vienintelis tikslas, galutinis gyvenimo, jų bendro gyvenimo, tikslas buvo praeiti, praeiti ir tiek. Praeiti ir daugiau nebesirūpinti dėl to, kas buvo praeita. Jiems terūpėjo tiktai pats praėjimas, todėl jie ir buvo praeiviai, tebuvo praeiviai ir niekas daugiau. Bet būti praeiviais jiems trukdė, tą vėjuotą ir šaltą popietę, mažos šaltos ir lipnios kekšės, kurios krito iš pilkų debesų, iš tų kekšių laivų. Krito ir formavo baltą sunkiai įžengiamą masę, kekšių masę. Kekšės irgi buvo tik kekšės ir niekas daugiau. Jų vienintelis tikslas, pačioms joms nežinomas tikslas, tebuvo tik kristi, nesustabdomai kristi, kristi ir kristi, ir sulipti į masę, kad trukdytų praeiviams praeiti, pačios to nežinodamos, kad neleistų jiems būti praeiviais. Bet ar patys praeiviai žinojo, kad jų tikslas buvo praeiti, jų vienintelis popietės tikslas, kurio link juos kreipė morali praėjimo jėga? Morali praėjimo jėga, kuri vertė juos nesustoti, nesi-gundyti kekšėmis, nenutrauktiėjimo, nenupulti į masę – pas kekšes, pas kekšes nenukristi. Morali praėjimo jėga, nė pati nežinodama, kad yra morali, jų moralę formavo, tų praeivių moralę ir jų neapykantą kekšėms. Neapykantą, nors jos buvo jiems gražios ir jie patys, paslapčia nuo savęs, norėjo kristi su jom, kristi ir kristi, paslapčia nuo pačių savęs, jų sąmonės, bendros jiems visiems, slaptoje, norėjo būti tik kekšėmis. Kekšėm, tyrom ir skaisčiom, šaltom ir lipniom, vėjuotos popietės kekšėm, kurias trypė ir tepė, jų skaistumą pamindamos, pėdos praeivių, slaptoje pavydinčių kekšėms, pėdos, apautos sunkiais žeminiiais batais.

Žiema, jei ne gerieji žmo-
nės, kurie parūpina maisto.

Atonal Prelude for Flute

cukrinis Kristus pragare

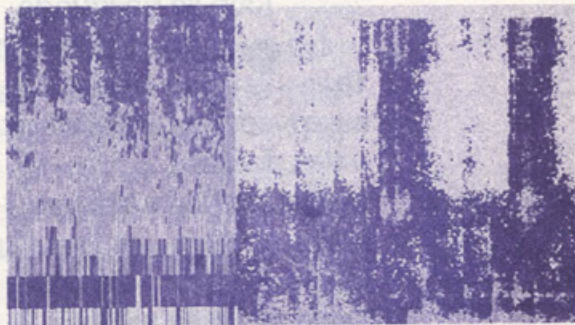
iš manęs
atėmė viską:
motiną –
sveiką protą –
gyvybę:

liko –
užmarštis –
ir figmedis –
išaugsiantis
iš kūno:

vešlūs jo lapai –
subjaurotos stigos
saldūs vaisiai –
cukrinis Kristaus kūnas

Atonali ora- torija snapo solo

Arba – kaip
atrodo
paukščio
garsas

06

* Arturui - 22. Vertėjas susitiko su juo Lvive trumpam. Talentingas, protingas, puikus pasakotojas. Jis buvo grįžęs iš fronto - su kontūzija, apšalęs kojų pirštus. Jam reikėjo išsikalbėti - pasakojo mums fronto istorijas. Pasakojo, kaip sėdint kelias dienas apkasuose prie -20, ištinka haliucinacijos. Pasakojo daug. Ir tai, kaip išėjęs į frontą, galvojo neberašyti, žodžiai buvo netekę prasmės. Bet žuvus bičiuliui ir mokytojui (kuriam pats užmerkė akis) pradėjo rašyti vėl.

Perduok linkėjimų vaikams.
Pasakyk jiems, kad paukštis krūtinėj
vėl traukia mane į Rytus.

Lai nebijo.

Žinau, tu paukščio nemėgsti.
Bet aš nesirinkau iš jūsų.

Jis tiesiog nubunda,
išskleidžia sparnus,
o jie tokie -

kaip man ten nevykti?

Perduok vaikams meilės,
kaip jie perduoda
savo piešinius mums su vaikiniais.

Tą,
su apvedžiotais 9 pirštukais,
o ties dešimtu
pasibaigė flomasteris.
Ir tą,
kurį nuo vasaros nešioju
kario striukės kišenėj.
O ypatingai tą,
kuriame nupiešta maža
medinė lesyklėlė.
Jis mano mėgstamiausias.

Gama ir grimas 08

F (Nuo trijų iki dvidešimties) **F**

– Išvežk mane į **nišką**, kad vilkai užpultų ir sudraskytų į gabalus. Dieve, kad **greičiau** viskas baigtų**si**!

Man nu**si**bo**do** klausytis, visa tai tiek kartų girdėta.

Grimuoju močiutę – geltoni ratil**ai** apie paakius, apvelku gelsvu, ryškiai per dideliu lietpalčiu. Maža klounė skundžias toliau:

– **Greičiau** nu**ni**rt, ir tada baigtų**si**! Meldžiu kasdieną, kad mane papjautų. Išvežkit mane į **nišką**, ar girdit, išvežkit pas vilkus! Jūs nemylit manęs, vi**si** nekenčiat!

Užlipu**si** ant tabu**re**tės, susvyruoja, griūva, bumbt galva **trenkia****si** į spintelę. Iššoka rau**do**nas guzas. Klounė nutaiso iškreiptą veid**o** **ni**nika, sėdi ir baubia, kol ieškau tepalo.

Ir vi**si** tie veidai, nors mano nuspalvinti **labai** ryškiai, vi**si** iki vieno nutraukdavo numerį į**do**niau**si**loje vietoje.

F (Nuo penkerių iki trylikos) **F**

Violetinė motina, jude**si**ai persmelkti violetinės spalvos. Violetiniais pirštais išmaišo kal**adę** ir liepia man ištraukti save.

– Pikų bartukas.

– Tei**si**ngai, šaunuolis, o dabar vėl trauk save. –

Įmaišo, išmaišo, išskleidžia kortas, pamakaluoja ranka.

– Pikų bartukas.

Violetinės lūpos ap**do**vanoja šypsniu. Rankos vėl maišo purpurą.

– O dabar trauk save.

– Kryžių karalius, – sutrinku, o jos veidas tamsėja iki bor**do**. – Mama, kas tau?

Tave išmainė, kažkas tave paėmė ir suke, tu –
ne tu! Ar prišimeni, ką tau liepdavau daryti, kai
prausdavom mažą?
Žinau, tad dainuoju:

Do Re Mi Fa Sol La Si Do
Do Si La Sol Fa Mi Re
Mi Fa Mi Do Mi.

Tyla. Iš vis dar patamsėju. Slo veido suprantu –
reikia išeiti.

Koridoriuje geltonuoja močiutė.

– Tave pavogė, kai aš nemačiau, pačiupo ir
apmainė, ir įkišo pakaitalą!

Dainuoju:

Do Re Mi Fa Sol La Si Do
Do Si La Sol Fa Mi Re
Mi Fa Mi Do Mi.

Burna užsičiaupia, bet grimasa – kreiva.

Mūsų cirko palapinė – mažytė, tačiau niekur
neding. Man regis, pats laikas autis smailiuo-
sius emeraldinius batus ir repetuoti lauke.

R (Dvidešimt vienerių) E

Jam – apie penkiasdešimt. Raudonodėms arle-
kinėms, prie kurių jis prieina, tarp šešiolikos iki
trisdešimt penkerių.

Žalsvas kūnas tiešia banknotus merginoms, jos
paima pinigų, žalia sis sėda šalia, kalba apie
dešimt minučių, tada jaunosios šypteli, susideda
daiktus ir nuskuba.

Klounas, pagavęs mano žvilgsnį, geltonais nagais
pakrapšto kaktą, apsirengia ir ateina link
manęs, jo sugedusių avokadų tvaiką jaučiu iš tolo.
– Vis pastebiu tave spoksant iš už kopų, patinku
tau?

Vis susidurdamas su jo akimis, ilgai mąščiau, ką
jam atsakyti, tad nedvejodamas atšauku:

– Negali nepastebėti žmogaus, kuris kalbasi su
merginoėmis už pinigų. Net jei ne nudistų plažė
jas kalbintum, vis tiek būtų keista.

Klouno žalsvi vokai nervingai suplazda.

– Bent jau duodu joms pinigų ir darau tai viešai.
Ne kaip tu – iš už kopų...

Žalias vyras pa**Sirodo** nesąs skystas, tad tenk traukti sunkiąją artileriją:

– Jūs tie**Slog** vy**resnis**, daug vy**resnis** ir ieškote **Sielos**. Tai aišku, kad jos trūksta, o aš stebiu merginą, su kuria norėčiau praleisti visą likusį gyvenimą. Su kuria norėčiau vaikų...

– Su dukra eidavome į nudistų pliažą kiekvieną dieną.

– Ką čia paistai?

– Nu**Sižudė**. – vyras liūdnai su**Siraukia**.

Nejaugi? Jis mano senelis? Tam nebuvau pa**Siruošęs**. Turiu dainuoti!

– **Do Re Mi Fa Sol La Si Do Do Si La**

Sol Fa Mi Re... Re, – už**Sikertu**, palinkstu į jį. – O kas toliau, kaip baigia**Si**? – Sutrikęs jis porą žingsnių atbulas pa**Sitraukia**. – Kaip toliau?

Pra**Sideda**: **Do Re Mi Fa Sol La Si Do Do Si La Sol Fa Mi Re**. O toliau?

– **Do**, baigia**Si Do**. – Rasoja prakaitu avokadinė kakta.

– Ne, ne **Do**, kitaip baigias, kitaip!

– At**Si**prašau, nežinojau, kad jūs toks jautrus. Nu**Sira**linkite...

– Aš visada ramus! – giliai alsuoju, ra**ni**nuos. Bet jei tai tikrai mano senelis – jis turėtų atsakyti man į vieną kla**si**mą:

– Ar jūs norėjote tapti kunigu?

– Kas tau negerai?

Kla**si**mas nesuvirpino jo vidaus, ne, ačiū Dievui, tai – tie**Slog** avokadinis klounas, ir nieko daugiau.

– Pri**si**linkiau: **Fa Mi Re Mi Fa Mi Do Mi**.

Taip baigia**Si**.

– Kas?

– Gama.

– Aišku... – Jis drožia paplūdi**ni**o link. At**Si**suka ir dar kartą pažvelgia į mane. – Tikrai viskas gerai?

– Viskas **labai** gerai... – Nuleidžiu galvą žemyn, paeinu žingsnį, su**Si**gūžiu dar **labiau**, ap**Si**suku eiti. Jis burbteli.

– Niekas nenu**Sižudė**, tie**Slog** mesk tai iš galvos. Pamela**vau**. Tikrai Pamela**vau**!

O ši **Solo** aš buvau ne tik sumąstęs, bet ir pa**re**petavęs, kaip močiutė įtempiau nervingą kaklą, išpūčiau akis ir šoviau:

– Tu net nej**Si**vaizduoji, koks aš pastabus. Ne**re**ikėjo eiti prie Samantos, duoti jai pinigų, sėstis šalia – su

Jo supuvuSla oda, ir šnekėti, neReikėjo šrpti nesulaikomai tekančias seiles. Jei dar kartą prieSi prie jos, nukirpSlu, – bedžiau pirštą į jį – šito sušikto necharizmatiško meluojančio kvailio, sušikto necharizmatiško meluojančio motorolerio sušiktus necharizmatiškus meluojančius stabdžius!“

Klounas dar labiau pažaliuoja, o aš dar jį šiek tiek paseku skiemenuodamas gamą.

N (Nuo septyniolikos iki dvidešimt ketverių) **I**

Barą dekoruoju ryškiai raudonom aksomo draperijom. Beveik visų sėdinčiųjų nosys dėl deguonies ir kuklumo trūkumo – rausvos. Jų grimuoti beveik neReikia.

Sidabrinis klounas, ilgais batais, kaip visad įnikęs į alų, burba:

– Niekas neturėtų čia taip dažnai eiti. Arba ReTai, ir iš viso – vaikščioti į barą yra pragaištis, – ūmai abu prapliumpam juokais, jis užspringsta, kRenkščia, Regis, tuoj veidu grius į riešutų lėkštę ir nuSlbaigs čia pat. Tai tik išduoda, kad atėjo eilė jo firNliam Solo numeriui – gurkštelti, atsargiai gurkštelti, lyg alus būtų spėjęs per pusę Nlinutės suSlfermentuoti iki Nlirtino nuoDO. Koks įspūdis, koks santykis su stikline! AtSlstojęs ploju:

– Puikiai! Vien paSlžiūrėjus į tave šią akiNlrką viskas aišku ir jokių žodžių!

PaSidabruoti batai kliūva už kėdės, jis raNlai nenusėdi:

– Žodžių galiojimas mums baigės. Juk apie nieką čia šnekam nuo pat užėigų atSlradimo ištakų, nuo pirmo apsvaigimo... Tiek Graikijoje per DioniSljas, tiek romėnų orgijose, tiek viduramžių smuklėse – visur viskas apie nieką, – savo banalų pokštą įtvirtina liežuvio ekshibicionizmu, kaišiodamas jį viSlems lankytojams.

– Amen, – atSliepiu. Turiu švelniai paglostyti jo nugarą, paplekšnotį per mentę, kad, nuSivalęs grimą, nesumąstytų šokti nuo tilto.

– NeišSlgelbėjau jaunystėje ir nebenoriu, tai bent kitus traukiu, bent hipotetiškai. Kaip noriSl tave įmest į rutinos magiją, parkų jaunystę, meilės veidus, – viską parodyti, kad tik čia negrižtum. – Sukietėjęs grimo gabalas atskyla nuo jo žando ir, atSltrenkęs į stalviršį, pažyra į šimtus blizgančių deimantų, šviesos atšvaitais žaižaruojančių per

visą būrį. Jo skruoste at**S**ilveria juoda juoda skylė
iš**S**igandęs užlyginu ją storu **S**idabro sluoksniu.
Visas baras sužibęs atspindžiais, o pliaukšiantis
klounas vis kaisioja liežuvį, kurį jam nugrimavau
auksu:

– Dabar noriu kalbėti apie Dievą. Dievą, kuris kai
kam yra, kurio kai kam nėra, o man tai... Į**S**ivaiz-
duok, tavo pirmagi**n**is **n**iršta nesulaukęs vie-
nerių, ar galėtum kam nors pasakyti, net leisti
sau pagalvoti, kad Dievas yra? Aš pažįstu šeimas,
kurios, neteku**S**los pirmagi**n**io, pra**S**igėrė, ir
pažįstu šeimą, kuri toliau meldė ir su**S**ilaukė
dar septynių vaikų. Nors meldžiuos vakarais tik
iš įpročio, bet netikiu juo, niekada netikė**S**iu, nes
mano pirmagimė – nu**S**lžudė, ir aš praradau – ne
Dievą praradau, bet save, nes pri**S**inčiau, kad
vaikystėje svajoju tapti kunigu... – Klouno lūpas
išk**r**eipia klaiiki šypsena. Nejaugi tai ne dar vie-
nas mano senelis? To negali būti! Šnabždu:

Do Re Mi Fa Sol La Si Do
Do Si La Sol Fa Mi Re
Mi Fa Mi Do Mi.

Kartoju vėl ir vėl. Galvai nusmukus žemyn, **r**egiu
ilgus emeraldinius batus, kurie kliūva už visko...
– **Re Mi Fa Mi Do Mi**, – jis barbena pirštais
į stalą, – kažkur girdėjau šitą motyvą, jis kažkur
buvo, ar tik ne tu rėkavai gatvėje jį aną savaitę,
paryčiais, kai grįžinėjome, ar tik ne tu jį šnibždėjai
vakar ir šiandieną, ar tik ne tu jį nuolat be garso
lūpo**n**is mur**n**i, kai tik čia ateini? Kas tau negerai?
– Žiūrėk, matai, kas ten sėdi? – mosteliu ir imu
šypsotis, norėdamas g**r**eičiau pakeisti pokalbio
temą. Jis įbeda žvilgsnį į tolį ir, ro**d**os, viską iš
karto pa**n**iršta, ir aš su dar vienu seneliu atlie-
kame baigiamąjį „Filosofinių klounų-tragikų“ pa**S**i-
rodymą: tiek jis, tiek aš į**S**imylime pagyvenu**S**lą
oranžinę arlekinę, sėdinčią priešais, abudu su ja
norime pa**r**epetuoti, abu delnais imame senio
vei**d**o grimo nuop**l**aishas nuo stalo, pri**S**istatom
aplinkui švaistyda**n**i žais**n**ingai šviesoje žai-
žaruojančius gabaliukus, o ji, pragėru**S**i mūsų
paskutinius pinigų, atlieka „Išėjimo“ numerį. Bet
kaip ji išeina! Kaip ji ištirpsta... Ant visų bokalų
lieka lūpdažio žymės.

– Aš čia dvašinio pokalbio atėjau, – murmteliiu puse lūpų.

Baltas klounas, rombiniais batais ir suknele, šiek tiek pakumpęs, parodo ranka sėstis.

– Taip, klausau.

– Nesu beprotis, bet kalbėjau su beržu iš balkono, kalbėjau ir nustebau suvokęs, kad mane myli, kažkas mane myli šiam pasauly, net nesuprantu, ar iš praeities, dabarties ar ateities, bet aiškiai jaučiu, net nežinodamas kas, jaučiu, myli mane. Ir viskas. Juokinga... Tai sutampa su jūsų dogma. Ar gali būti, kad tas beržas – katalikiškų pažiūrų? Jis patyli maigydamas išbalintas rankas.

– Buvote pas psichiatrą?

– Juokaujate? Skaitėte atsiliepimus apie valstybinius psichiatrus internete? O privačiai neįmanoma, kai neturi laisvų pinigų...

Jis įdėnai įsistebeilija į mano geltonas pūstas kelnes. O jeigu jis irgi mato kostiumus ir grimą? O jeigu ne? Tai – beržas, beržas jam kliūva.

– Aš suvokiu, kad tai – ne beržas, o pats su saviu kalbuoju. Neįsijaudinkite, tie slog dabar – ne pats geriausias laikotarpis. Suprantate, tie slog negaliu patiršti gamos, nežinau, kaip jums paaiškinti, bet, kaip sakė Lakanas, kol žmogus nedaro nieko blogo, jis kiekvieną rytą gali kalbėtis su radiatoriu penkias minutes ar kaip ten. Žodžiu, visada repetuoju gamą, kartais pasikalbu su beržu – dabar puikiai suprantu, kad tai tik mano fantazijos vaisiai.

– O tai ko iš tikrųjų norėtum paklausti?

– Kad nelabai ir ką esu pasiruošęs...

Jis prisimerkęs sužiūra virš manęs. Ilga pauzė, ir:

– Vadinausi, svaiginieši, žiūri daug pornografijos, pyksti ant tėvų, mokaisi arba dirbi. Ir viskas. Standartinis dvidešimt pirmojo amžiaus jaunuolio variantas?

– Aš nesu standartinis, – Noriu jam nulupti tą šviesų grimą, bet sušvaldau. – Ne standartinis, bet taip...

– Žemas sąmoningumas, daug traumų, jokio augimo, jokios perspektyvos. Melskis, prašyk išminties, neįsivaigink. Ilgas kelias laukia, bet tikiu tavinį. Perskaitei Lakaną, šaunu, turbūt dar šūsnį psichoanalitinės literatūros ir grožinės, gal ieškai ten rakto į ramybę, bet, atlink, kad knygos tikros išminties nesuteiks. Tu gauši žinių, bet negalėsi pakeist nei savęs, nei pasaulio. Visi daug žino, ir kas iš to? Ką?

– Nežinau, atrodo, kad viskas kinta į gera.

Jis tvirtai mosteli galva, ir bažnyčią užplūsta vėjo gūsis, kuris šalčiu perbėga mano veido ir rankų odą, judina audeklus ant šoninių altorių. Pasimetu pakilus vėjui bažnyčioje, jis pergrežia mane skvarbiu žvilgsniu, persmeigia sielą per akis iki pat pėdų.

– Turi dar ko paklausti?

Nei turiu, nei neturiu, tie slog sėdžiu nesuprasdamas, iš kur tas vėjas...

– Tai aš eisiu, gerai? – Jis švelniai pakyla. – Jeigu norėsi pasikalbėti, visada būsiu čia, – pirštu parodo į altorių, o po to beda man tiesiai į kaklą, – ir čia, bet neprišalvok nieko keisto, vadinkime tai, – parodo pirštu į save – super ego, o tai, – parodo į vis dar judantį audeklą, – prasta ventiliacijos sistema, aišku? – Jo, aišku.

Ir nuo to karto, nuo vėjo gūsio, iš tikrųjų pradėjau melstis, nes, pasirodo, mano mylimas beržas irgi meldavo si – kaip ir senelis.

Po mėnesio, atėjęs pasikalbėti su juo, radau tik porą lankstinukų, skirtų jo laidotuvėms, ir gedulo juosto nels apkabinėtus šoninius altorius. Palaukiau vėjo, bet gedulo juostos beviltiškai karojo. Sprukau pro duris. Negalėjau patikėti žmogumi, kuris taip netikėtai nlrė.

N (Dvidešimt dvejų) I

Kartodamas gamą smėliadėžėje, ranko nels sljoju smėlį nuo šūdų, aki nels treniruojuos verkimą, o burnoje laikau telefoną su flashlaitu. Svaidydamas katės šūdus šalin, į maišelį beriu baltą smėlį rytojaus numeriui.

– Ką ten darai, ar tau galvoj negerai? – šūkteli raudo nels iš „chruščiovkės“. – Debile, su tavim kalbu! Aš atsisuku, telefonas, iškritęs iš burnos, apšviečia veidą: grimas nubėgęs, tamsūs ratilai po aki nels.

Ataidi sopranas iš penkto aukšto:

– Eiki namo, būk geras, neverk, negąsdink vaikų! Išliurpščiu snarglius.

– Atsiprašau. Pasistengsiu verkti tyliau.

Raudo nels nebesirodo.

Tas smėlis buvo skirtas įstoti į teatro režisūrą. Įstojęs išėjau po trijų mėnesių. Nes stojamųjų nebuvo, nes neįstojau, – nors įstojau, o kai jau

supratau, kad įstojau, nebebuvo ten manęs, nors ten aš buvau. Trumpiau pasakius – mečiau savo svajonių studijas, nes pa**ni**ršau gamą.

Đ (Po stojamųjų) **Ų**

Vaikstome. Mėlynas klounas šalia, mėto akmenis į vandenį ir tyli.

Žinau, kad jis tik deda**si** dideliu iš**ni**čiu**ni**, kad turėčiau į ką at**si**remti.

Nuaidi mėlynas tenoras iš mėlyno kūno:

– Kartais prie upės tėkmės pritvirtinu vaizdinius, kurie man kelia skausmą, ir, po truputį tolda**ni**, skęsta vandenyje, kol išnyksta... Ilgai jaukinaus ją, ji lėtai mane gy**do**.

nintyse kartojuos gamą. Negaliu pri**si**niinti... O mėlynas tonas toliau mane protina:

– Į**si**klausyk. Ar girdi paukščius? Jie čiulba vidurnaktį vien tau. Ar kartais sustoji ir pa**si**-klausiai iš tikrųjų? Kol nei**si**klausy**si**, nesuprasti, kiek daug iš tiesų netenki...

Đo Re ni Fa Sol La si Đo
Đo si La Sol...

– Štai, padainavau, kaip pri**si**menu, o kas toliau? Kas toliau? – kla**u**siu jo, o jis džiaugia**si** radęs kabliuką.

- **Fa** toliau, po to - **ni Re Do**, ir vėl iš naujo.
- Aš ne apie tai, yra kita variacija, man trūksta natos.
- Tai **Fa. Fa** - kita tavo nata.
- Bet kodėl tu man ją sakai, o man atrodo, kad **Fa**
- netikra nata, kad tai - ne ji.
- Apie ką tu kalbi, tai **Fa**, prišimeni **Fa** - paprasčiau **Si**las garsas iš dviejų raidžių, nata **Fa**.
- Prišimenu **Fa**... Aš daug apie tai galvojau...
Supranti, skambės keistai net iš mano lūpų, kartais man atrodo, kad esu parašytas, ir matau tą tekstą apie mane... Tekstą apie mano gyvenimą, supranti? Prozos stiliu **ni**.
- Ir ką? Kaip toliau? Suprantu tave, nebijok, viskas aišku.
- Aš **re**giu tą tekstą ir skaitau, ir suprantu - tai apie mane. Tekste kartoja **Si** natos, pačiuose žodžiuose - tarkime, **Do** ir **ni** yra mano varde - **Doni**nykas, ir kai į mane kažkas **kreipia**si, dvi natos at**si**randa žodyje: **Do** ir **ni**. Ką supratai? Dabar man paaiškink!
- Gerai. Kai tu **kreipie**si į mane - **ni**lindaugai, išeina **ni**, kuri at**si**randa tavo tekste. Gerai?
- Gerai, o taip pat ir kitos natos yra tame tekste išrašytos, tik vienos man trūksta, tos vienintelės...
- **Fa**, aš tau sakau, ji yra **Fa. Fa**. **Fa**ntomas, **Fa**raonas, **Fa**jetonas" - štai šie žodžiai, išdėstyti tekste apie tave, at**si**rado ir nata.
- Galbūt, o kas toliau?
- **Fa Sol La Si Do**? Jei ne taip, tai nežinau...

...š irgi nežinau...

Nutylu, už**S**idarau paėjęs porą žingsnių ir įsmei-
gęs žvilgsnį į tėkmę. Mėlyna**S**is prisilimpina.

– Kartais sakau sau – visuomet žvelk į dangų.

Kartais jo ne**S**imato, tada **r**eikia **l**aukti. Jis kartais
pa**S**irodo anksčiau nei tikėjau**S**...

– Gana skiest nesąmones, leisk su**S**igaudyti, tyloj...
Turbūt ji at**S**irado, o kas dabar?

Mėlyna**S**is palieka mane vieną. Dar nueidamas
šnibžteli man į ausį:

– **F**alanga, – ir tyliai tyliai priduria: – ra**S**...

Mėlyno balso savininkas – jis neblogas žmogus,
kartais uždaras, dažniau**S**iai savo pasauly, kar-
tais jo pasaulyje daug daugiau tiesos negu mano...
Kartais bandau pakelti jam nuotaiką. Kartais
pavyksta. Kartais jis stovi ištisą valandą, mur-
mėdamas kažką panosėje, o tada dainuoja. Per
dvidešimtąjį jo gimtadienį mes gėrėme prie jūros,
ir pirmąsyk išgirdau tą motyvą. Gama, kurią jis
pastoviai kartoja, lyg kažko prašytų... Kartais
galvoju, kad mano geriau**S**ias draugas – beprotis.
Ypatingai šiandieną, kai jis man papasakojo apie
tai, kad jaučia**S**i parašytas... Žinot, **l**abai dėl jo
nerimauju.

Bet, tarp kitko, **r**eikia dar... Jūs negalvokit, aš tuo
netikiu, o jeigu...

Tie**S**log pasaky**S**iu darsyk, juk niekam neskauda,
ar ne? **F**araonas, **F**antazija. **F**antomas, **F**akelas.
Turėtų užtekti. Bet šiaip, jis **l**abai geras žmogus.
Tikrai!

N (Nuo dvidešimties iki begalybės) **I**

Su **l**avonais lengviau, jų ne**r**eikia grimuoti. Jie ir
taip – **l**aiko nugrimuoti: žė**n**ių ir kir**n**ių pilnos
kepenys, sut**r**eš**S**iu medžiu užkimštos akiduo-
bės. Skeletai suvirškinti įvairiau**S**ių lervų ir kitų
organizmų.

Ieškau to kunigo kapo, net neį**S**ivaizduoju, ar tos
kapinės, bet, jeigu jį sura**S**iu, gal pakils vėjas, ir vėjas
įkvėps mane pri**S**ininti, kaip ta gama baigias...
Prieina žilos spalvos suodino grimo močiutė.

– Gal jums **r**eikia kapinių žvakių? Dešimt centų –
viena.

– Ačiū. Galvoju apie **n**iru**S**ius. Nenoriu nieko
degint...

– Užjaukite juos liepsnele. Esmė – ne deginime, o

švies

– Nematau tam reikalo.

– Atrodai labai prastai. Sunku?

– Tai dėl nerimo – aštuoni iš dešimt.

– Kaip jis pasireiškia?

– Vis pa~~n~~irštu vieną gamą su variacija ir, net pri~~s~~inęs, bijau, kad pri~~s~~inčiau

netiksliai. Ji vis išsprūsta man iš at~~n~~inties. Toks jausmas, kad pati gama nenori būti pri~~s~~inta.

Toks jausmas, kad... tiek to.

– Sunku... Tikrai... Nupirk žvakutę, atjauk ~~n~~iru-
~~S~~lus, bus lengviau.

– Jas galima uždegti už save?

– Kad ir dvidešimt!

– Sugalvočiau norą, užpūsčiau – iš~~s~~ipildys?

– Oi ne, ne, tik ne norai. Vat ir aš išeinu su žvakė-
~~n~~is į kapines rudenį iš pat ryto ir negalvoju, ar
už~~s~~idirb~~s~~lu šiandieną. Jei galvočiau, juk neičiau.

– Kodėl?

– Nesvarbu, tai pirk~~s~~i?

– Paim~~s~~lu vieną.

Ji atveria maišą.

– Žvakė~~n~~is apstatytas visas mano kambariukas,
visą~~a~~ik nuvalau dulkes, pablizginu, pernešu jas
iš vienos pusės į kitą, sukeičiu dangtelius. – Ištrau-
kia vieną žvakę. – Ir šeriu parke vieną gulbę,
sužeistu sparnu. Neduodu jai var~~d~~o, nes nenoriu
pri~~s~~irišti. Gal bent dvi paim~~s~~i? – Ji ištraukia dar
vieną, aš ne~~r~~eaguojau. – O kuo norėtum būti?

– Vaikystėje norėjau būti klounu. Sukelti šypseną
žmonėms. Priversti juos jaustis maloniai. Palen-
gvinti juos. O vėliau nebel~~a~~bai ko norėjau.

– Standartinis vaikas... Pirk~~s~~i žvakutę?

– Dvi.

Uždegu žvakes ant šalia esančio kapo. Vos tik ji
sudedu rankas maldai, gabalais sky~~l~~a nuo veid~~o~~
ir kūno pilkas grimas, žil~~a~~s kostiumas ly~~d~~osi nuo
vidinės šviesos, spinduliai po truputį apgaubia
mane ir visas kapines, šviesos srautas jau ~~s~~iekia
dangų ir visą aplinkinį rajoną; lygi, lėta koncen-
truota tirštos šviesos išraiška, tolygiai be~~s~~ilver-
žianti iš balto ištirpti spėju~~s~~lo močiutės ~~s~~ilueto.

Lyg iš kosmoso ~~r~~egiu, kaip šviesos rutulys auga,
apgaubia Lietuvą, tada Europą, ~~n~~inkšta ryški
šviesa ap~~s~~laučia žemę, ir su ja kartu spinduliuose
ištirpstu ir aš.

Lieka tik dvi žvakelės prie nežinomo kapo.

Fragmen- tas iš radijo pjesės „Ritu- alas Juodajai Saulei“¹

Ties karčiu šlaitu
kur žiauri širdies nevilts
atsiveria ratas kryžių šešių
begalo žemai
iščiose motinos žemės
nuo vartų šlykštybės į gimdy-
tojos vidų

Lyg įsiterpęs į Motiną žemę,
ištrūkęs iš bjauraus
apsiseilėjusios motinos glėbio
juodos anglies žemė-
vienintelė drėgna vieta
šiamė akmenis įtukų

Ritualas vyksta juodajai Saulei
slenkant per septynis taškus
priešais liepsnojančią angą
žemėje

Ten yra šeši žmonės
kiekvienai saulei po vieną
ir septintasis
kuris pats yra saulė
jis šviežias
apsirengęs raudonu
ir juodu
kūnu

Bet šis septintasis žmogus
yra žirgas
žirgas, kurį veda žmogus

Bet tai yra žirgas
esantis saule
o ne žmogus

Sielvartingoj trimito raudoj
šeši gulintys žmonės
rieda žeme, tada
liuokteli vienas po kito
tarytum saulėgražos
ne kaip saulės
o kaip besisukančios žemės
vandens lelijos
sulyg kiekvieną šuoliu
auga vis siaubas
ir būgnų gausmai
šuoliuodami siekia dangaus
paskutiniosios saulės
pirmojo žmogaus
juodojo žirgo su nuogu raiteliu
nuogu, visiškai nuogu
ir skaisčiu raiteliu.

Baigę šuoliuoti, jie pakyla į vėjo
ratus
ir žirgas, kurio mėsa paplūdus
kraujais
atsilikęs be perstojo
stojasi piestu ant keteros savo
akmens
Kol šeši žmonės galiausiai
apsupa
šešetą kryžių.

1 Ankstyvieji baltai (kėlėsi
anksti, todėl si baltai (kė-
lė, 1983; Apolono baltai, 1955),
gutininkais, isikėlė aabai-
tinivose Kėdainiuose, šalia
Akademijos miščių, ie-
tikėję, kad žemė ir jo-
rios jie vaikšto
ia milžiniškoje akxsio,
skrendančio per kasmą,
akyje. (Žvirblis, 2022)

Babelio b

02

Skruzdėlės skuba iki tam tikro termino užbaigti skruzdėlyną Kauno rajone. Artėja pietų pertrauka¹, todėl jos gali sau leisti minutei kitai – stabtelėti, prasilenkiant lakoniškai pakomunikuoti.

Pirmoji skruzdėlė: こんにちは.

Antroji skruzdėlė: Hello.

Trečioji skruzdėlė: Здравейте.

Ketvirtoji skruzdėlė: Olá

Penktoji skruzdėlė: svėkė gīvė. .

Pauzė.

Keliu eina skruzdėlė – fantomas. Ji tempia juodą odinį lagaminą.

Babelio bo

Pirmoji skruzdėlė: こんにちは.

Antroji skruzdėlė: Hello.

Trečioji skruzdėlė: Здравейте.

Ketvirtoji skruzdėlė: Olá

Penktoji skruzdėlė: svėkė gīvė. .

Pabaiga

Nusilenkiantys veikėjai:

Pirmoji skruzdėlė

Antroji skruzdėlė

Trečioji skruzdėlė

Ketvirtoji skruzdėlė

Penktoji skruzdėlė

Skrudėlė – fantomas

Kiti.

1 Paukščiams negalima duoti miltinių patiekalų, nes jie gali užkimšti virškinamąjį traktatą. (Kuosa, 1892)

Lubandzi - vieninte-
lė gegutės patelė,
galėdavusi laisvai
skraidyti po penkių
bakrau alaus.

|| SKLIAUTAS ||

Friedrich Schiller.

Apie plunksnos mediciną: praktiniai patarimai Goethei¹

Brangus drauge ir prieše. Kaip iš teksto išpreparuoti pasakotoją? Sako, metodologijos humanitariniuose moksluose išėję iš mados, tik ar šiuolaikinių teorijų priešininkai – patys to nesuprasdami – nėra senųjų įkaitai? Siūlau nebūti naiviems ir pripažinti, kad tarp teksto ir mūsų – skaitytojų ar analitikų – įsiterpia glėbys įsitikinimų, prietarų ir prielaidų, kad skaitome apsiginklavę vienokiais ar kitokiais padidinamaisiais stiklais, spalvotais lęšiais, o kai kas ir teleskopais. Tik nepamirškime – mes turime galimybę rinktis instrumentą, padedantį ne tik matyti, bet ir uostyti, ragauti žodžius, pajusti teksto kūną, galbūt net priartėti prie mistiškos pasakotojo instancijos. Pastaroji ne viena analitiką pavertė klejojančiu bepročiu, mėginančiu surinkti empirinius pasakotojo buvimo įrodymus ar giedančiu teksto autoriui dedikuotas psalmes.

1 Goethe's Xanthippe
tošnyo daktarini
kiaušinio klastotes
(Varna, 1923)

lioms haliucinacijoms priešinęsi struktūristai diskurso produkuotojo paieškas perkėlė iš netikra mira kvepiančių šventyklų į sterilas operacines. Prisidengę chirurgine kauke jie ėmėsi operuoti teksto kūną, raikyti ir siūti audinius, nors ir neišvengdami randų, atskleisdami iki tol nematytas giliąsias pasakojimo struktūras. Norėdami rasti kalbančiąją instanciją, pagaląsta geležte jie atvėrė teksto organus skaitytojui: dabar nustoju sia plakti širdį, čia esančius kaulus bei raumenis ir ego centru laikomas smegenis. Pasakotojo pėdsakus jie aptiko trijuose žodžiuose – aš, čia, dabar. Ką daryt su pėdsakais. Niekas nežino. Faustiškoji dvasia. Bet tau, patyrusiam knygų chirurgui, nesiūlau griebtis skalpelio: net ir ploniausias pjūvis pažeidžia vientisą odos epidermį. Mano siūlomas metodas taikomas ne operacinėje, o ant minkštos vejės ir vienintelis reikalingas įrankis – tai semiotinė plunksna, panaši į tą, kuria bitininkai braukia nuo korio bites. Pasakotojas nėra nei kūrinio paviršiuje, nei jo gelmėje, jis negali būti pamatomas, tik juntamas ir išgirstamas. Norint jį prakalbinti reikia švelniai palytėti žodžių kūną plunksna, kad šis suvirpėtų. Galbūt įsiklausius pavyks išgirsti tylų pasakotojo juoką. Šis kikenimas tai teksto gyvasties patvirtinimas: gyvybė nėra įsikūrusi vienoje kūno kertėje, ji kyla tik iš bendros organizmo veiklos. Pasakotojo balsas gimsta kūrinio ląstelių siunčiamų signalų chore, o kad jį išgirstum užtenka švelniai prisiliesti prie raidinio kūno – nužemintai vadinamo apvalkalu, sielos buveine, idėjų talpykla, gyva mėsa, nors esančiu tikru gyvybės šaltiniu – ir jį pakutenti.

Lunatikas išeina pasi- vaikščioti ir sutinka savo antrininką

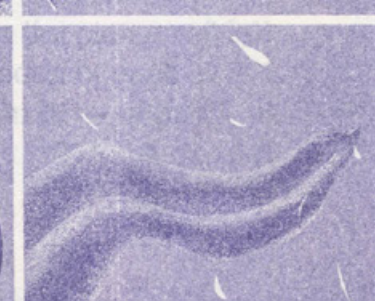
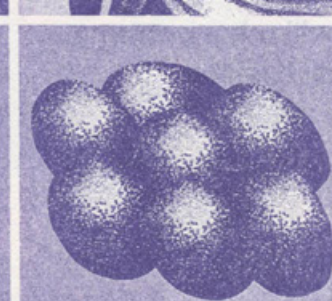
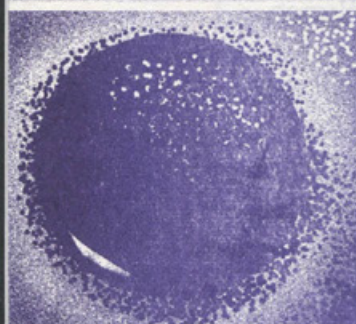
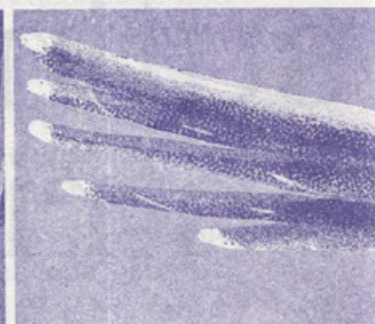
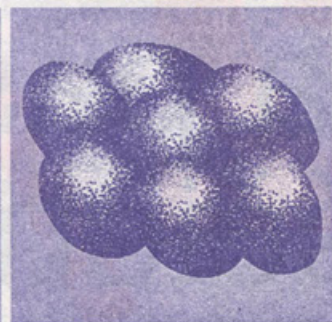
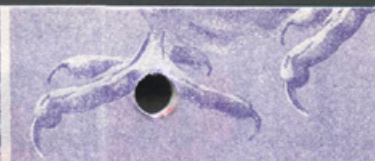
Jis žingsniavo tiktai į priekį
Pirmame žingsny tarė sudiev draugai
Paskutiniame žingsny tarė sveiki gyvi
Kiekvienas žingsnis jam buvo tarsi brolis ir sesė
Nė vieno pamiršt negalėjo nė vieno neišsižadėjo

Jo akys mėlynos romantikai čia išvelgtų jūrą
Arba dangaus žydrynę aš čia išvelgiu mėlynas
akis
Plėšrus paukštis su dešimt snapų sako KAR KAR
Ši naktis sako

Jo kūną rado vidury kelio pradurtą ir subliuškusį
Balionas jis buvo ne kas kitas
Apklaustas sapnas atpylė viziją apie negrą
Laive nuskendusiam Sacharos pakrašty
Ar apklausime daugiau įtariamųjų?

Jis prisikėlė ir patraukė toliau
(taip kartais nutinka)
Kraujas liejosi iš laisvų minčių ir nesutvardomo
amžiaus
Gražu tarsi drugelis

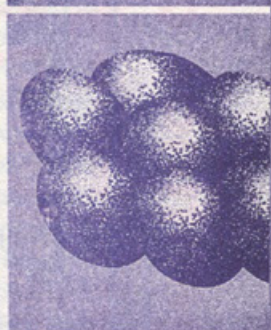
Kai jis sustojo toli paliko horizontą
Kai jis sustojo nebeliko laiko
Jis žingsniavo tiktai atgal
KAR KAR

eskapizmas

05

turėjau pamiršti šį periodą –
turėjau suimti save į rankas –
nesu Arthuras Rimbaud:
mano Afrika
keturios sienos –
mano Afrika
nenumarinamas alkis –
piliietinis karas –
skerdžiamų galvijų kraujas –
hutai ir tutsiai:
mano Afrika –
kulka, nužudžiusi
Malkomą X:
mano Afrika –
pralaimėjimas –
ir užkeikimas:
mano Afrika –
juoda lyg degutas –
vienintelis prieglobstis
aš vaikštau keturiomis –
esu savo genties vadas

ejimas

Tokios

watafak

alio?

uzsitamsinau telefono ekrana

tu bilietus turi viskas ok?

alio

jau baiges himnas

kur tu

Missed video call

Missed video call

Missed video call

Namie

ta prasme

Nebūsiu

kodel

Pavargęs jau

Nežinau

Reik pasiruošt

ka

Kraunuos daiktus

mes savaite

planavomes

ir tu paskutine

minute atsauki

Tu pasiūlei vieną kart

ir aš sakiau, gal

nepranesi nieko

o

imuse

kazkoks juodas nežinau jo

praleidai va

Pranešt, kad nepraleisiu

penktadienio

trečios lygos varžybose?

antros lygos

tai neateini?

Ne

vau

Tu nesi vienas

but su eima blogiau

nei vienam

bilietą nupirkau

Bilietas kainuoja eurą

Su studento

pažymėjimu pusę

Tau turėtų mokėt,

kad ten sėdi

as ji vaisinu o jis nieko

Tau pervest

penkiasdešimt centų?

lei nerupi kultura

taip ir sakyk

alio?

vel imuse

23:56

Video call lasted 1:02

Missed video call

atsiliepk

Aš miegu

kkkkkkkk

01:43

as labai greitai apgirstu

bet issivemiu ir

blaivus kaip ridikas

*labai

moku rašyti

taisyklingai kaip ir tu

ok nemoku

ko tu niekad neatsiliepi kai

skambinu

o kai atsiliepi

nerodai veido

cia as rodau vaizdus

tas po lova guli

cia toks jausmas

bendrauju su

tavim kaip su merga

kuri nori mane palikt

tokiu nedaug aisku

nes pirma turi draugaut kad

noretum palikt

pagauni

???

aisku pagauni

viska pagauni

tipo lanke paskaitas

tai dabar vaziuoja

i paryziu

ar kur

ka tu ten veiksi

kaip ir cia taip pat sedesi

nepasedesi namie

ten ziurkiu pilna

neiseisi musulmonai visokie

jeigu tau euro gaila ant bilieto

tai niekad nenuieisi pazet messi

o ir tai nuvaziuosi jis jau sedes

saudi arabijoje su

ronaldo bazar'ins

su cristiano ronaldo

o ne nazario de la

kazkas kazkas

jis uzdirba 13000 per valanda

neuudirbsi daugiau is filologijos

kad pasedesi prancuzijoje

neuudirbsi is filologijos taskas

Būsi toks pat depresuotas kaip
visada
turesi atmaza bent
ilgiesi namu
nors kai sedi namie tik nori
isvaziuot

as seip nezinau ka
noriu pasakyt
norejau pasikalbet
ka nors nuveikt
pasikalbejau

02:16

nuveikiau

| Missed video call

pas eima fanaras
tik ant kaklo ne po akim
gal ne fanaras
nezinau kaip vadinas
kai ant kaklo
sakau prikolas
nasosas nuo ciuvo
bet jis kvepuot
negali tai sunku juoktis
jis lindo prie
kazkokios mergos
kaip cia nera oro
jei butum cia as nebuciau cia
nebuciau cia jei tu
nemoku pasakyt
tiesiog nebutume cia
zodziu
daryk ka nori
man tai kas
kol jaunas
keliauk ten

jo
saldziu sapnu!
gerai issimiegok
saugaus skydzio
o revuar
:)

3:02

| Missed video call

Eimai fanaras?
Viskas gerai?
Jūs jau grįžot?

4:27

| Missed video call

Ir tu nekeli
Negaliu užmigt
Jeigu kuris iš jūsų būtų miręs,
jau būčiau sužinojęs
Turbūt viskas gerai
Gerai, kad neatsiliepi
Man nepatinka
rodyt savo veidą
Kai eini gatve tai viena,

jis jau yra,
yra pas visus,
nieko nepakeisi
O kai įjungi kamera, tai tu
sąmoningai
iškeli save į
Nežinau
Nežinau
Nežinau
Nežinau, pavyzdžiui,
ką krautis
Ko gali reikėt?
Kojinės, triusikai, kelnės,
maikės,
megztiniai, striukė, batai,
telefono pakrovėjas
Kas dar esu aš?
Nu ir pasas
Jei mama padarys karštų
sumuštinų, dar būsiu
karšti sumuštiniai, nebent į juos
įdės paprastų,
ne marinuotų, agurkų, tada
nebūsiu karšti
sumuštiniai
Tada Paryžiaus balandžiai bus
karšti sumuštiniai
Tikriausiai kažkiek bijau?
Ne, nerimauju
Ne, peršikęs
Ne, myžu į batą
Tikriausiai kažkiek myžu
į batą klausukas
Klausimo forma gali sakyti bet
kokias nesąmones
Sako, nebūna durnų klausimų,
bet visi klausimai
iš esmės durni, nes tai reiškia,
kad kažko nežinai
Man patinka rašyti kritiką, nes
kaskart dirbi
su vis kitu tekstu, ir nors jie visi
iš esmės vienodi,
visada turi apčiuopiamus savo
darbo rezultatus
Kai žiūri rungtynes, nebent
palaukai nevykelių komandą,
kasmet gali tikėtis varžybų su
tais pačiais varžovais,
tad pergalė ar pralaimėjimas iš
esmės nieko nereiškia
O perskaitai knygą, sukritikuoji,
pamatai savo pavardę
žurnale, kurio tiražas 300 vie-
netų, o skaitovų ne daugiau
nei autorių, ir judi prie kitos
Čia yra skirtumas judėjime
Čia yra skirtumas judėjime
klausukas
jeigu tu manai kad skaitysiu

ka ci	Vien melai
bet priimu atsiprasyma	vien melai
Dieve	sorry klaustukas
laba diena	Bet aş mačiau
Aş buvau įsijautęs rašyt	ka matei
monologą	Kad niekas neįmušė
Ir tada tu	ta prasme matei
dievas pasirode ir laiku	tu buvai?
nutrauke	Mačiau rezultą facebooke
nuodeme	a)
Taip.	Ten gal du smūgiai buvo
Kodėl tu nemiegi?	per visas varžybas
kodel TU nemiegi	jo
Aş buvau ištroškęs	Ir tu norėjai, kad ateičiau
Ir atsigėriau	Kaip miela
redbulio	jo
Nors įprastai	tavo tas veido nerodymas irgi
mėgstu sakyti, kad	miela
man insomnija	Tikrai?
Kas buvo?	Galvojau, neaiškiai pasakiau
eima lindo prie kazkokios	jo
mergos	kreivas veidas geda rodyt
kuri turejo ciuva kuriam	OK
nepatiko	OK
kad prie jo mergos lindo eima	Einu miegot
Rimtai?	eik
jo paklausk	Pala
Nenoriu	kas
ok	laukiu
Tai bet jis grįžo namo?	.
oj	.
Tu jį ten palikai??	.
ne	Fernando Torres
nepalikau	oj
???	:)
nieko nebuvo	thomas muller
Ai	Mohamed Salah
bet jis priveme bolto gale	samuel eto'o
tai beveik tas pats	Eric Cantona
Missed video call	cristiano ronaldo
Atsiliepk	Ronaldo Luís Nazário
mano tevai miega	de Lima
Missed video call	lionel messi
Atsiliepk	
ne	
Missed video call	
Atsiliepk	
pala	
Video call lasted 34:56	
kur dingai	
5:21	
Jeigu tu būsi toks girtas	
Paryžiuje,	
tavo uždarys į katakombas	
:(	
:)	
selp	
jei ka	
tai neimuse niekas	
nei juodas nei koks kitas	

O dabar Kū:

Pirmas Kū – Gegutės forma gegutėje nėra tapati Gegutės formai mano prote.

Popirmis Kū – Supratę, kad nesame išskirtiniai.

Pusinis Kū – Kad nieko

nepakeisim (neapgaudinėkim nei savęs, nei kitų).

Neesminis Kū – būdami snobai iki plunksnų kaučiuko gyslos.

Penktas Kū – Bandome semtis tiek iš oro veteranų, jau suirusių, išskaidyty molekulėmis. Tiek iš vos paskrendančių jauniklių.

Dvidešimt Kū – Bandome bandyti vis iš naujo, o bandydami bandymą nenusileidžiamе nusileidžiamoje pabandymų

Ketvirtas Kū – Kad niekam nesame įdomūs (gyvenime iliuzija ir projekcijos krenta greitai)

Trečias Kū – Laukdami, kol AI bus galutinai integruotas į mūsų realybę. Ketvirtas Kū – Kad nebūtų nuobodų.

Antras Kū - Bandomė atskraidinti literatūros paraščius, paraščius, virš raščius ir kitokius Kū.

bandyklėje.
Egzistencinis Kū – Iš tikrųjų tai viskas tik dėl mūsų (Grandiose arba malignant narcisistinė pusė) Kū kū kū – tai kvietimas autoriams rinktis po vienu raibu kūnu.

P.S. Folkloro tautosakoje pirma išgirsta gegutė prašauja, kiek dar liko sekundžių gyventi.

Sékmés,
Kū kū, ku - kū, ps, psss,
ku kū - ku kū - ps, pss.

**End of cuckoo -
call.**

Chat. Chat.

**Cuckoo left the
conversation.**

Pietų Meniu

- 01 Simonas Bernotas
02 Deividas Preišegalavičius
03 Tomas Petrušis
04 Ugnė Makselytė
05 Patricija Gudeikaitė
06 Arturas Dronis (Артур Дронь),
vertė Marius Burokas
08 Dominykas Matulionis
09 Inga Navickaitė
10 Antonin Artaud,
vertė Ugnė Makselytė
11 Gabrielė Gudaitytė
12 Jose Pedro Campanella
vertė Simonas Bernotas
13 Orestas Razumas
14 Izabelė Skikaitė

Vakary meniu

- A Kavinė „Skliautas“
B Geraširdis inkognito
C Baltic New Art
D Gegutė

Aptarnaujantis

personalas:

Dominykas Matulionis
Deividas Preišegalavičius
Hands on Press

Gegutę 2023 m. Kaune
prispaudė Rankos ant preso
200 vnt. tiražu,
ant Munken Pure 90 g/m²
popieriaus

